

Rakovszky Zsuzsa

AVARÉGETÉS

Nedvességet kíván inkább a lélek,
a búcsú elnyújtott agóniáját,
vagy száraz, röpke kint? Levelek égnek
mindenfelé, könnyű halotti máglyák
füstjétől szürke az őszevi ég.
A csonttalan zsugorodó sötét bőr
parázs, majd pernye lesz: többől kiég,
a lángon át végleg lelép a létből,
szilárd testből áttetsző levegő lesz.
Míg körben erjedés és rothadás,
hullott alma, avar lepi a földet.
Mint egy fölszámolás előtt álló lakás:
zsineggel összekötött levelek,
hús év előtti feladóvevények,
kórházból visszakapott szemüveg,
fogsor... Tárt karú, fej nélküli lények:
az öltönyök – kivéve, amelyikben...
S amelyben vélhetőleg elveszett
a gyermekméretűre apadt test... Szinte minden
érintésre sajogni kezd az emlékezet
gyulladt foggyökere. A barna-sárga
romlás kikezdte tárgy mind egy-egy ablak
a még hibátlan múlt. Őrizni legalább a
roncsokat – ha a fájdalom maradt csak,
hát akkor azt, és legalább amíg
a pusztulás szabott útját bejárja...
Vagy láng és füst, aztán az ég, a szív
derült, érzéstelen amnéziája...?

Napút, 2020/10.